

[N. P. Nielsen.]

Bemærkninger. Det ærede Medlem var en hel Del inde paa Ligningsreglernes Forskelligheder o. s. v. Jeg fik ikke rigtig fat paa, hvad det ærede Medlem egentlig ønskede paa dette Omraade. Jeg fik ud af det, at Grundtonen var, at det ærede Medlem var imod hele denne Reform, og jeg har det Indtryk, at det ikke bliver med konservativ Medvirken, at Lovforslaget gennemføres. Jeg havde noteret det samme som det, Ministeren omtalte med Hensyn til den Kommune, der vilde give sine Udvalgsmedlemmer 4 000 Kr. Man fik af det ærede Medlem det Indtryk, at det var noget, der kunde foregaa rundt omkring i Kommunerne, men det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen ved sikkert, at det overhovedet ikke kan lade sig gøre; i Henhold til den bestaaende Lovgivning er der ingen Hjemmel for at give Sogneraadsmlemmer og Kommunalbestyrelsesmedlemmer Vederlag for det mange Gange meget betydelige Arbejde, de udfører. Som ogsaa oplyst af Ministeren er det rundt omkring saadan, at man ikke har Værker selv, men har dem i Aktieselskabsform, og der er dels private Aktionærer, dels kommunale Aktionærer; det var saadanne Kommuner, der var Tale om.

Jeg skal vedblivende udtale Haabet om, at der trods Udtalelserne fra de forskellige Ordføreres Side maa være Mulighed for en saglig Behandling af dette Lovforslag.

Villumsen: Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen fremsatte en Paastand om, at den foreslaaede fælleskommunale Skatteudligning opfordrede Kommunerne til at udvise Ødselhed. Som Eksempel kom det ærede Medlem med en Solstraalefortælling om en Sogneraadformand med Huller i Skosaalerne, som sad og administrerede Kommunens Sager næsten gratis. (*Jens Thomsen:* Der var Lap paa). Det ærede Medlem siger, at der var sat Lap paa, og han nævnte ham i Modsætning til Borgmestrene i de større Købstæder, der maa ofre det meste af Dagen i Kommunens Tjeneste, og som naturligvis maa have et til Gerningen passende Honorar. Det ærede Medlem priste den første, fordi han paa Grund af de lappede Støvler var i Stand til at sige nej til en stakkels arbejdsløs, der formentlig vilde søge Hjælp til Fodtøj. I Modsætning dertil priser jeg Borgmesteren, som har hele Saaler i Støvlerne og er i Stand til at imødekomme en berettiget Anmodning. Den sidste, tror jeg, har Sympatien hos langt de fleste Mennesker. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han da ikke kan se, at netop et

saadant Eksempel leverer Beviset for, at man ved egen Karrighed jager Folk fra Land til By.

Det ærede Medlems Tale var i det hele en meget daarlig Illustration til Det frie Folkepartis gentagne Udtalelser her i Tinget om, at de sandelig ønsker rimelige Vilkaar for Arbejderklassen. Det ærede Medlems Tale var Udtryk for, at han med Iver har studeret Hr. Julius Madsens Annonce i Bladene forleden, jeg tænker her paa Udtalelsen om, at da Murerne i København har dobbelt saa høj Løn som Murerne i Provinsen, maa Boligerne som Følge deraf blive urimelig dyre i Hovedstaden. Hvad er det for letfærdig Tale fra det ærede Medlems Side! For det første oplyser Hr. Julius Madsens Annonce, at Lønnen i Provinsen gennemsnitlig er 1 Kr. 57 Øre i Timen, i København 2 Kr. 55 Øre — hvorvidt disse Oplysninger er rigtige, maa Arbejdsgiverforeningens Formand indestaa for —, men da Forholdet som bekendt er det, at den overvejende Del af dette Arbejde i København udføres paa Akkord, medens det i Provinsen udføres paa Time-løn, saa kan det ærede Medlem ikke deraf udlede, at det er dobbelt saa dyrt at opføre Boliger i København, som det er i Provinsen og paa Landet — paa samme Maade som man naturligvis ikke kan beregne Landbrugets Rentabilitet i Forhold til, hvor mange Landboere der kører i Bil, uden at de egentlig har Raad dertil. Jeg vil derfor gentage mine tidligere indtrængende Hensstillinger her i Tinget om, at man fra den Side holder op med disse hasarderede Paa-stande vedrørende de økonomiske Forhold Land og By imellem. Disse Udtalelser er ikke Rigsdagen værdige. Jeg vil hellere henvise det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen til at tale med Standsfæller ude i Kommunerne, de praktiske Kommunal mænd. Vel beklager de de store sociale Udgifter, men de indrømmer aabenhjertigt, at de ikke kan være mindre.

Af samme Kaliber er det ærede Medlems Paastand om, at Landkommunerne, hvad Forsørgelsesudgifterne angaar, maa betale til Bykommunerne. Det, der sker her, er jo kun dette, at Landkommunerne maa bidrage til Forsørgelsen af det Befolkningsoverskud, som man ikke paa Landet er i Stand til at skaffe tilfredsstillende Levevilkaar — og det drejer sig her, som tidligere nævnt, ikke alene om Landarbejdernes Børn, men det drejer sig i høj Grad og i væsentlig Grad om Gaardmandsbørnene. Jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen kender Forsørgslovens Bestemmelser